

«ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟΥ ΚΑΚΤΟΥ»

Η ΕΛΛΗ Λαμπέτη ανέβασε στη «Βρετανία» το «Ανθρῶπου τοῦ κακτοῦ», φαρσκολωδία τῶν Γάλλων συγγραφέων Γκιέρ Μπαριγιέ και Ζαν Πιέρ Γκρεντύ —παιγμένη τελευταία καὶ στὸν κινηματογράφο— κατὰ μετάφραση Μάριου Πλωρίτη, σκηνογραφία Ν. Στεφάνου, τραγούδι Μ. Λοῖζου, μουσ. ἐπιμέλεια Γ. Λεφενταρίου.

ΕΝΑΣ ὁδοντογιάτρος, πλαίσι —μπῶ, ὁ Ζυλιέν, γιὰ ν' ἀποφυγῇ τὰ μπλεξιμῶτα, παρουσιάζεται στὴ φαντασία τοῦ Τόνια σὰν παντρεμένος μετ' αὐτῆς παιδία. Μία ἀπόπειρα αὐτοκτονίας ποῦ ἔκανε ἔπειθ' τὸν ὑποκινίστηκε, συγκινεῖ τὸν πλαίσι μὲ καὶ τὴν προτεινένη γαμή. Ἀλλὰ τότε ἡ Τόνια δοκιμάζει τύψεις. Τί θὰ γίνη ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τρία παιδιά; Ἡ σύζυγός δέχεται, τὴν λέει ὁ Ζυλιέν. Ἀλλ' αὐτὴ θέλει νὰ τ' ἀκούσῃ ἀπὸ τὴν ἴδια. Πέθαι ὁ

Ζυλιέν τότε τὴν ἀφοσιωμένη του γραμματέα Βινιώ νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τῆς συζύγου καὶ ν' ἀκόμα νὰ τῆς πῇ πῶς εἶναι μετ' αὐτὴν ἐρωτευμένη. Ἀλλὰ ἡ Τόνια ὑπερβολικὰ εὐαίσθητη σ' εὐσυνείδησια θέλει νὰ γνωρίσῃ καὶ τὸν ἀντικαταστάτη τοῦ συζύγου τῆς ἀντίληψί της, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι εἶναι ἀξιόλογος καὶ ὅτι δὲν θὰ κακοπέσῃ ἡ γυναίκα. Βοιάζεται καὶ ὁ φανταστικός ἀντικαταστάτης καὶ ἡ ἀλύγιστα προσηλωμένη στὸ καθήκον Βινιώ, ἀπὸ ἐποχώρηση σὲ ἐποχώρηση φθάνει νὰ σκανδαλισθῇ ἀπὸ τὸ ρόλο της καὶ ν' ἀφυπνισθῇ ἀπὸ τὸν γεροντοκορισμὸ τῆς ἐνὶ ἡ Τόνια σιγὰ - σιγὰ παραχωρεῖ ἀδικαιολόγητα τὴ θέση της καὶ ἐξ ἴσου ἀδικαιολόγητα παραγγέλλεται διευκολύνοντας τὸ ἐρωτικὸ πληθίσμα τοῦ ὁδοντογιάτροῦ μετ' αὐτῆς γραμματέα τοῦ ποῦ τελικὰ θὰ τὴν πανδρεύῃ σ' ἀλήθεια.

ΓΕΜΑΤΗ ἀπὸ ἀπιθανότητες ἡ ἐξέλιξη τοῦ ἔργου καὶ κάθε

ἄλλο παρὰ μετ' συνέπεια ψυχολογικῶν ἀντιδράσεων ποῦ τονίζονται στὸ πρόγραμμα, ὅπου παρεισφύρει καὶ ἓνας γνωσιολογικός «μαργαρίτης» μετ' αὐτὴν φράση «Ὁ ψυχανάλυτικός μηχανισμός λειτουργεῖ ἐνῶ θέλει νὰ πῇ ἐξ-

Τοῦ
κ. "Αγγελου Δόξα

νος ψυχολογικός μηχανισμός» ἐφ' ὅσον ἡ «ψυχανάλυση» δὲν ἀποτελεῖ κανενὸς εἶδους μηχανισμό, ἀλλὰ μόνο μέσο ἐρμηνείας τῶν ψυχολογικῶν μηχανισμῶν καὶ ἄλλων ψυχικῶν καταστάσεων. Ἀν ὅμως παραβλέψῃ κανεὶς τίς ἀπιθανότητες τῆς φάρσας, ἀπομένει ἓνα σύνολο διασκεδαστικῶν, μετ' εὐχάριστο διάλογο καὶ προοδευτικὴ ἀποκάλυψη τῆς λανθάνουσας αἰσθηματικῆς ἀμοιβαιότητος ἀνάμεσα στὸν Ζυλιέν καὶ τὴν γραμματέα του.

Αὐτὴν ἀκριδῶς τὴν προοδευτικὴ ἀποκάλυψη τοῦ κρυφοῦ ἔρωτα τῆς Βινιώ, ποῦ στὴν ἀρχὴ καὶ ἡ ἴδια δὲν τὸν ἔξερε, τὴν ἀποδίδει μ' ἐξαιρετὴ λεπτότητα ἀποχρώσεων καὶ μεταπτώσεων καὶ μετ' πολλὴν ἀληθινότητα ἡ Ἑλλη Λαμπέτη.

Στοὺς ἄλλους πρώτους ρόλους ὁ Λ. Βουρνῶς (νεαρὸς γείτονας), ἡ Βέρα Κρούσκα (Τόνια) καὶ ὁ Γ. Μούτσιος (Ζυλιέν), δειχνουν πῶς ὕστερα ἀπὸ μερικές ἐπαναλήψεις θ' ἀρτίωσουν μετ' αὐτῶν καὶ φυσικότητα τὴν ἀπόδοσή τους. Στὸν δευτέρου ρόλους, καλὰ χαρακτηρισμένοι ὁ Γ. Μασχίδης (Σαντιγιόν), ὁ Δ. Παπαγιάννης (Κοσέ), ἡ Δ. Νικολαΐδου (Μπενεσὸλ).

Θεατρικὴ ἡ μετάφραση τοῦ Μάριου Πλωρίτη καὶ δημιουργικὰ κατὰλληλῃς ἀτύμφοιρος τὰ σκηνικά τοῦ Ν. Στεφάνου, μετ' ἰδιαίτερο ἔπαινο γιὰ τὴν γρήγορη καὶ μετ' ἀκρίβεια ἐναλλαγὴ τους.

Γενικά, ἓνα εὐχάριστο διασκεδαστικὸ δῶρο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ